

A Spartacus-effektus

2017 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„*Az önök h?seinek némelyike hóhér*”

> *„Nem kétséges, rossz dolog, hogy az ember elnyomja a nyáját. De ne ebben véld felfedezni az igazi rabszolgaságot: az igazi rabszolgaság az, amikor a nyáj tapossa el az embert.”*
>
> *Antoine de Saint-Exupéry*

Történt, hogy a franciaországi Feketék Szervezeteinek Reprezentatív Tanácsának Elnöke, (Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen is van.) Louis-Georges Tin cikket írt a Libération cím? kiadványba**. „*Az önök h?seinek némelyike hóhér*” – szólt a röpdolgozat üzenete és egyben követelte a szerinte „*hóhér*” francia héroszok szobrainak eltüntetését.**

Persze mint mostanában minden divat ez is Amerikából indult, bár szerintem a farmerrel jobban jártunk. Különösen rühelli Colbert szobrait, akir?l köztudott, hogy kit?n? pénzügyminiszter volt, ? hozta létre a haditengerészetet és a gyarmati közigazgatást, azt már kevésbé közismert, hogy nevéhez f?z?dnek a rabszolgaságot szabályzó törvények is. Mindezt az 1600-as években, mikor ezzel még senkinek semmi baja nem volt – kivéve természetesen a rabszolgákat, de ?ket nem kérdezték. Na ezért utálja ?t a kit?n? Louis-Georges Tin, aki amúgy maga is kicsi, kerek néger. Ezek után – hogy tanácsot is adjon – felveti, hogy a híres néger szabadságh?snek Toussaint Louverture-nak, nincsen egyetlen köztéri szobra sem, holott nyilván megérdemelné.

Hogy kinek kell és kinek nem kell szobrot állítani – e kérdés messze meghaladja a jelen dolgozat kereteit, úgyhogy nem is mennék bele. Ellenben érdemes egy pillantást vetni Louis-Georges Tin barátunk h?sére, François-Dominique Toussaint Louverture-re.

A jeles férfiú a mai Haitin látta meg a napvilágot, mint egyszer? rabszolga. Miután jó rabszolga volt, megtanulhatott írni, olvasni, és érdemeire tekintettel, 33 éves korában a gazdája felszabadította. Miután rabszolgalázadás tört ki a szigeten annak élére állt, szövetkezett az abban az id?ben már igencsak lejtmenetben lév?, franciaellenes spanyolokkal és el?ször spanyol generális lett bel?le.

II. Fülöp forgott is a sírjában.

Majd elárulta a spanyolokat és a francia Köztársaság pártjára állt. Ott is generális lett bel?le, csináltatott is magának szép aranypaszományos egyenruhát. Ebben különösen szépséges férfiú volt.

Ellenfeleivel hol politikai, hol katonai eszközökkel leszámolt és egy id?re a sziget francia részének diktátora lett. Ebben a min?ségében – természetesen tisztán humanizmusból – kötelez?vé tette a többi feka számára az ültetvényeken való munkát, ha nem akartak dolgozni, nos, akkor… hát… izé.. rávették ?ket.

Ennyit a rabszolga-felszabadításról.

Aztán Napóleon elunta, sereget küldött és Franciaországba szállították. Annyi színpadiasság azért még szorult bele, hogy búcsúzoúl valami jó üt?set mondjon: „*Az én megbuktatásommal a feketék szabadságának csak a törzsét döntötték ki. Újra ki fog sarjadni gyökereib?l, mert azok mélyek és számosak*.” – üzente némileg kulisszahasogató, szabadságharcos pöffeszkedéssel – na nem a többi négernek, azok a kényszermunka óta már ismerték – hanem az álmélkodó holdkóros fehér értelmiségieknek. Amúgy iskolát csinált, mert azóta sok éven át Haitit néger diktátorok irányították, botrányos kegyetlenséggel; de legalább a sok baj mellett faji elnyomásról nem lehetett szó.

Ezt nevezem én Spartacus-szindrómának.

Spartacus – ki ne ismerné – trák rabszolga-gladiátor volt. Kr. e. 74-ben fellázadt és éveken keresztül rettegésben tartotta Rómát. Sorra megverte a sebtében felállított, kiképzetlen és rosszul vezetett római légiókat. Csak Crassust legalább háromszor. Crassus egyébként a kor leggazdagabb embere, aki gazdagságát politikai, katonai sikerekre akarta átváltani. Tehetségtelen katona volt, oda is veszett a parthusok elleni háborúban, mikor hagyta magát és egész seregét csapdába csalni. ? ellene érte el kiemelked? hadi sikereit a rabszolgahad. Ám a végén még ? is

legy?zte ?ket, és csata után a menekül?k beleütköztek Pompeius visszatér? tapasztalt, harcedzett légióiba, így aztán hírmondó sem maradt bel?lük. Amíg azonban nyeregben voltak a rabszolgahadak fosztogattak, gyilkoltak szerte Itáliában. Feljegyezték, hogy az elfogott római lovagokat gladiátor-harcra kényszerítették, amit a sereg nagy élvezettel nézett végig.

Amint Spartacusnak, úgy Toussaint Louverture-nak sem volt semmi baja a rabszolgasággal, mint intézménnyel. Azzal volt baja, hogy ?k a rabszolgák. Nem az elnyomással volt bajuk, hanem azzal, hogy nem ?k nyomnak el másokat, s?t ?ket nyomják el. Hogy mit mondtak a többieknek, az más lapra tartozik; egyszer?en lelkesíteni kellet ?ket valamivel.

Az elnyomottak, a kizsákmányoltak többnyire semmivel sem különbek elnyomóiknál és kizsákmányolóiknál, ha ?k kerülnek felülre.

S?t. „*Parasztból lesz a legrosszabb úr.*” – tartja a bölcs, magyar közmondás. Ha tehetik, pontosan úgy viselkednek ?k is, mint bármely mezei elnyomó, bármit írjanak is a romantikus szabadságvágytól, vagy bármi mástól megrészegült m?vészek.

Ebb?l lett azután a marxista történelmi mitológiába az ókori osztályharc, ami pontosan annyira valós, mint a kommunista társadalomról szóló lázálmok. Írtak bel?le balettet, színdarabot, megfilmesítette Hollywood – csak hogy a legrettenetesebbeket említsem. A nagy kommunista mesemondók hatására a „*munkásmozgalom*” is felkapta a Spartacus nevet és mindenfélét elneveztek róla, a németországi kommunista puccsistáktól a K?ér utcai futballklubig és fels?üdösbürgözdi horgászegyesületig. Mert ha nincs valaminek történelme, akkor írni kell neki egyet.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló